

— Ποῦ ἄγεις, ὦ πάτερ, κατὰλείπων ὑμᾶς τοὺς πλήμονας εἰς τὴν τῶν κλυθμῶν ταύτην κοιλάδα; ! ... Διὰ τί, σιγηλὸς καὶ περίφροντις, δὲν ἀκροᾷται τῶν ὀδυρμῶν, οἱ ὅποιοι περιοραίνουσι τὴν σὴν σεπτὴν μορφήν ... ! »

Ἕψιστοι θεοί ! Μέσα εἰς τὴν βαθεῖαν σιωπὴν τοῦ θανάτου τί βόμβα αἰφνιδία ἦτο ἐκείνη ! Αἱ κατηφεῖς μορφαὶ τῶν παρισταμένων ἀνετινάχθησαν ὡς δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὸ ἀπροσδόκητον ἄκουσμα. Ἡ πνοὴ τοῦ γελοίου διέσχισε τὴν πένθιμον ἀτμοσφαῖραν καὶ ἀπεξήρπεν, ὡς λίψ, ὅλα τὰ δάκρυα. Τὰ χεῖλη ἐξεβιάσθησαν εἰς γέλωτα, τοῦ ὁποῖου ἡ ὁρμὴ ἐπνίγη ὑπὸ τὰ μανθάλια, τὰ ὅποια ἐσύρθησαν σπασμωδικῶς καὶ αὐτομάτως πρὸς τὰ στόματα διὰ νὰ τὰ σφραγίσουν, πρὶν ἐκσπάσουν εἰς καγχασμούς. Τὸ πένθος μετεβάλλετο εἰς σκηνὴν κωμωδίας !

Καὶ ὁ ταχέϊπωρος νεκρὸς μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ συνεκλονίσθη ἀπὸ ἁπτοῦ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἐντὸς τοῦ φερέτρου του, ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ σηκώσῃ ἀνοιχτὰς τὰς παλάμους, ἐν εἰδὲι ὑστάτου ἀποχαιρετισμοῦ, πρὸς τὴν μονάκριβὴ κόρην του.

Ἀλλὰ, φεῦ ! τὰ χεῖρσι τοῦ νεκροῦ ἦσαν σφικτοδεμέναι ἐπὶ τοῦ ἐκ φορέως καὶ ἐντροπῆς ἀνατιναχθέντος στῆθους του ! ...

ΚΩΝ. Φ ΣΚΟΚΟΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΑΙ

ἌΟΥΛΟΣ ἐγεννήθηκες ;
δὲν σοῦ πέφτει λόγος.

Δὸς μου νὰ καθήσω
καὶ μόνος μου πλάγιζω.

Σ' αὐτὸν τὸν τόπο τὸ στρεβὸν
ἄλλος δὲν ἦταν κ' ἦρθα ἴω.

Ἕνας κοῦκος δὲν κάνει ἄνοιξι.

Θαυμαστὰ τὰ λόγια σου,
μὰ δὲν τὰ πιστεύω.

Παίζει ὁ λύκος μὲ τ' ἀρνί.

ἌΟΥΛΟΣ πέφυκας ;
= οὐ μέτεσί σοι λόγος.

Δίδου σοφῶς ἀφορμὴν
= καὶ σφώτερος ἔσῃ.

Ἐν τοῖς τόποις τυφλῶν
= Λάμων βασιλεύει.

= Μία χελιδὼν ἕαρ οὐ ποιεῖ.

Ὁ μὲν λόγος θαυμαστός,
= ὁ δὲ λέγων ἄπιστος.

= Στέρχει μὲς γαλῆν.